

Arrest

nr. 126 054 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren te Abadan en afkomstig uit Teheran. U beschikt over het Iraans staatsburgerschap. Uw vader werkte als burgemeester tijdens de regeerperiode van de Shah en werd na de Islamitische revolutie ontslagen uit zijn functie. U begon met de studies van tandheelkunde in Joegoslavië omdat uw broer er studeerde en dokter werd. Omwille van de oorlog vroeg u in 1375-1376 (volgens de Perzische tijdsrekening; 1996-1999 volgens de Gregoriaanse kalender) een transfer naar Iran en vervolgens werd u in 1376 (1997-1998) student aan de universiteit Chahi Behechti. Tijdens uw studentenjaren in 1376 (1997-1998) begon u met journalistiek. U schreef over een probleem van vergiftiging op een meisjescampus. U gaf dit artikel door aan een student om dit te verspreiden en aan de krant Salaam. Naast het feit dat u kritisch en politiek actief was, respecteerde u de Islamitische regels niet volgens een streng Islamitische groep op de universiteit. Het disciplinair comité van de

universiteit verbod u om uw studies gedurende het tweede semester van 1378 (1999-2000) verder te zetten. Toen u na het verbod terugkeerde, mocht u niet opnieuw starten en werd u naar Kerman overgebracht. Aangezien u ook hier niet meer verder kon studeren, beëindigde u uw studies in Joegoslavië. Omdat u niet meer verder mocht studeren in Iran en u begon te schrijven over de studentenproblematiek en uw familie ook tegen het regime was gekant, koos u ervoor om journalist te worden. De krant Salaam werd uw eerste werkgever. In het begin werd er ongeveer 1 keer per maand iets van uw hand gepubliceerd. In het kader van de studentenprotesten op de universiteit in tir 1378 (juli 1999) werd u op 19 tir 1378 (10 juli 1999) geslagen door de autoriteiten maar u kon wegvlugten. Als gevolg van wat toen op de universiteitscampus was gebeurd en gezien hiervan in 1384 (2005-2006) een foto werd gepubliceerd - waar u onherkenbaar op staat - werd u gesurveilleerd. Het Ministerie van Pers heeft u rond het jaar 1385 (2006-2007) twee keer opgeroepen om u te waarschuwen dat u een verleden hebt op de universiteit en diende op te letten. Uw telefoon werd ook gecontroleerd. Buiten die twee waarschuwingen in 1385 (2006-2007) had u geen problemen met de autoriteiten. U werkte als freelancejournalist. Tijdens uw gehele journalistieke carrière schreef u uw artikels telkens handmatig. U schreef uw artikels niet op uw laptop. Vervolgens diende u het artikel in ter verbetering bij een dienst van de krant. Nadien diende u deze verbetering te bevestigen en uiteindelijk werd het artikel getypt. U scande uw handgeschreven artikels in en bewaarde al uw artikels op die manier op uw laptop. De krant Salaam werd na de studentenrellen, in de maand bahman 1378 (21 januari 2000 – 21 februari 2000), gesloten. U werkte eveneens voor Ettemaad-e Melli en Iran Dokht. Bij Ettemaad-e Melli werkte u als vast medewerker van 1385/1386 (2006-2008) tot 1388 (2009). In de periode 1385-1388 (2006-2009) werkte u ook voor de krant Chesm Andaz. U schreef telkens over politiek. U zond ook artikels naar de krant Ressalat en Chargh. Uitsluitend bij Chargh werd uiteindelijk uw mening in een rubriek over zangers gepubliceerd. Bij de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) stemde u voor Mousavi. Op 25/03/1388 (15 juni 2009) ging u voor het eerst betogen omdat uw stem gestolen was. U nam foto's en was van plan om verslagen te schrijven van de protesten. Op 1/04/1388 (22 juni 2009) nam u deel aan een betoging op het plein Vanak te Teheran en werd u gearresteerd. U was foto's en een verslag aan het maken toen de ordediensten plots opdoken. Ook van vorige betogingen waaraan u deelnam had u reeds foto's gemaakt en was u nog bezig om een verslag te schrijven. Uw bedoeling was om dit naar kranten te sturen ter publicatie. U zou dit naar de krant Ettemaad-e Melli sturen. Toen de autoriteiten zagen dat u een camera bijhield, sloegen ze u en namen ze u mee naar een patrouillewagen waarmee u met handboeien en geblinddoekt werd weggebracht. U werd vastgehouden in een gebouw van de reguliere politie. U werd in een isoleercel geplaatst. Op de dag van uw arrestatie werd uw huis doorzocht en werden er spullen in beslag genomen. Zo werd een serie artikels over mensen die werden geslagen en gearresteerd tijdens de protesten na de verkiezingen, een computer en een ander fototoestel in beslag genomen. Twee tot drie keer per dag werd u ondervraagd over uw contacten met groeperingen. Ze beschuldigden u van het hebben van contact met media en groeperingen in het buitenland. U werd geslagen en mishandeld. Vijftien dagen bracht u door in gevangenschap en uiteindelijk werd u op borg vrijgelaten. Uw moeder vond een tussenpersoon, een mulah genaamd M. (...), die vroeger voor een rechtbank werkte en hij heeft ervoor gezorgd dat u op borg kon vrijkomen. Uw moeder heeft op 13 of 14/4/1388 (4 of 5 juli 2009) een eigendomsakte ter waarde van 75 miljoen touman naar de revolutionaire rechtbank gebracht om de borg van 50 miljoen touman af te lossen. U bent zelf nooit voor een rechter moeten verschijnen. Een maand na uw arrestatie werd er een tweede huiszoeking gedaan. In de vijfde maand van 1388 (23 juli 2009 tot 23 augustus 2009) werd u geconvoceerd bij de revolutionaire rechtbank aan de hand van een convocatiebrief. U ging hier niet op in. U leefde na uw vrijlating ondergedoken bij een vriend. Op 17/7/1388 (9 oktober 2009) hebt u Iran per vliegtuig aan de hand van een vals paspoort verlaten. U diende uw paspoort nergens aan de douane te tonen vooraleer u Iran verliet. U werd immers via een achterpoortje tot aan de bussen gebracht waarmee de passagiers naar het vliegtuig worden gebracht. U vermoedt dat de smokkelaar zelf de uitreisstempel in het paspoort heeft aangebracht. U kwam aan in Dusseldorf op dezelfde dag. Uiteindelijk vroeg u asiel aan op 21 oktober 2009. Na uw vertrek uit Iran werd op 10/9/1388 (1 december 2009) uw moeder geconvoceerd bij de revolutionaire rechtbank omdat zij borg stond voor u. De eigendom werd ondertussen geconfisqueerd. Uw broers, M. R. (...) en H. R. (...), werden elk twee keren meegenomen door de Ettela'at (Ministerie van informatie) en ondervraagd over u. Sinds uw vertrek uit Iran hebt u nog contact met uw familie en enkele collega-journalisten.

U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboortebewijs), uw origineel rijbewijs, een originele perskaart afgeleverd te Abadan op 1/11/1385 (21 januari 2007) en geldig voor 1 jaar, een origineel nummer van het tijdschrift Chesm Andaz Iran over 18 tir 1378 (9 juli 1999), getiteld 'De Ontdekking van de Terechtingsstellingen' en uitgegeven in de zomer van 1384 (2005) waarin er een foto werd gepubliceerd van u als demonstrant (waarop u niet herkenbaar te zien bent), een origineel van de uitgave 39 van de 2de en 3de maand van 1386 (april-juni 2007) van het tijdschrift Iran Dokht waarin er een artikel gepubliceerd werd geschreven door Dr. K. (...) over de geschiedenis van het feminisme ten

tijde van koning Sassan, een kopie van een brief d.d. 18/04/1374 (9 juli 1995) gericht aan de universiteit Chahid Behehti waaruit blijkt dat uw transfer als student tandheelkunde in Joegoslavië naar deze universiteit in Iran werd bevestigd, een kopie van een brief d.d. 14/11/1375 (2 februari 1997) vanwege het ministerie waaruit blijkt dat uw aanvraag werd aanvaard en uw transfer naar Iran werd bevestigd op de vergadering van 18/06/1375 (8 september 1996), een fax-kopie van een brief d.d. 9/12/1376 (28 februari 1998) van de universiteit Chahid Behehti gericht aan de directeur van de onderwijszaken en bijkomende studies waaruit blijkt dat op 5/12/1376 (24 februari 1998) werd beslist dat u gedurende één semester een tijdelijk verbod werd opgelegd om uw studies verder te zetten, kopieën van puntenbriefjes van de universiteit, een originele brief d.d. 9/10/1379 (29 december 2000) van de universiteit Chahid Behehti aan de directeur van de groep voor mondziekten om uw studiepunten verkregen in Joegoslavië gelijk te stellen, een kopie d.d. 14/07/1377 (6 oktober 1998) waarop verschillende afdelingen zoals de radiografie, de kinderafdeling etc. bevestigen dat u er geen schulden hebt, een kopie van een puntenbriefje van de universitair medisch centrum van Prishtina (Kosovo), een fax-kopie van een beslissing d.d. 27/11/1376 (16 februari 1998) van het Ministerie van gezondheid, behandeling en medische opleidingen waarmee u gedurende zes maanden uitgesloten werd van verdere studies, een fax-kopie van een brief d.d. 29/12/1376 (20 maart 1998) van de universiteit Chahid Behehti aan de faculteit tandheelkunde dat bericht over het tijdelijk verbod dat u werd opgelegd, een originele kaart dat u recht geeft op toegang tot de bibliotheek van geneeskunde van Chahid Behehti op 27/02/1377 (17 mei 1998), tweede semester, zes uittreksels uit de politieke bijlage van de krant Ettemaad-e Melli van 30 april 2009, 2 mei 2009, 12 mei 2009, 25 mei 2009, 27 mei 2009 en 14 juni 2009 waarin u artikels aanduidde geschreven door M. K. (...), R. K. (...) en A. K. (...), een kopie van een brief H-351 d.d. 24/07/1385 (16 oktober 2006) waarin de directeur van Ettemaad-e Melli schrijft naar de directeur van de journalistenvereniging dat u contractueel bij deze krant werkt, een kopie van een brief d.d. 12/09/1385 (3 december 2006) dat constateert dat er geen antwoord werd ontvangen voor brief H-351 van 24/07/1385 (16 oktober 2006), een kopie van een brief d.d. 12/06/1387 (3 september 2008) gericht aan de publieke relatie van het ministerie van landbouw waaruit blijkt dat u als verslaggever van Cheshm Andaz wordt voorgedragen, een originele convocatiebrief d.d. 1/06/1388 (23 augustus 2009) voor M. R. (...) om te verschijnen bij kamer 26 van de Revolutionaire rechtbank van Teheran voor de afwezigheid van A. K. (...) en eigendomsborg genummerd 1073/606, originelen van uw medische documenten over uw gezondheidsproblemen aan wervelkolom, testikels en ogen, meerdere outprints van uw facebookpagina op naam van N. A. (...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden gewezen op een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten die uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnen. Zo beweerde u te hebben gereisd aan de hand van een (ver)valst(t) paspoort. U verklaarde dat u van de gegevens in dit Iraanse paspoort waarmee u hebt gereisd, louter en alleen de naam hebt gekend. U kende geen andere informatie over de gegevens, zoals uw geboortedatum of geboorteplaats volgens dit paspoort. U wist evenmin welk visum het paspoort bezat en door welke instantie dit visum werd uitgereikt. Opmerkelijk is bovendien dat u niet voorbereid was (bv door uw smokkelaar) over wat te antwoorden in geval u tijdens uw reis door luchthavenautoriteiten vragen over de bestemming van uw reis zouden gesteld worden. U was zelfs naar eigen zeggen niet op de hoogte naar welke bestemming u zou vliegen. Slechts toen u al op het vliegtuig zat, wist u dat u naar Düsseldorf (Duitsland) zou reizen (CGVS II, p. 9-11). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details zou kunnen verstrekken. Indien u Iran werkelijk met een vals reispaspoort zou hebben verlaten, kan worden verondersteld dat u goed voorbereid diende te zijn met betrekking tot de gegevens vermeld in dit document. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen ernstig de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent enig overtuigend begin van bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat u een jarenlange carrière als (politiek) journalist had en voor verschillende Iraanse kranten hebt gewerkt. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd u gevraagd om artikels neer te leggen aangezien u nog geen overtuigend begin van bewijs had neergelegd. U had immers louter en alleen een foto, gepubliceerd in een exemplaar van het tijdschrift Cheshm Andaz Iran, een artikel over feminisme uit een exemplaar van Iran Dokht en een perskaart neergelegd. De foto waarover u verklaarde dat u erop te zien bent als demonstrant en dat u naar

aanleiding van de publicatie van deze foto gewaarschuwd werd door de Iraanse autoriteiten (CGVS I, p. 13 en p. 16), heeft geen enkele bewijswaarde aangezien de persoon op de foto onherkenbaar is. Wat betreft het artikel ondertekend door Dr. K. (...) dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat dit artikel daadwerkelijk van uw hand is. De perskaart is een eenvoudig kaartje dat door eender wie kan gemaakt worden waardoor er amper bewijswaarde kan worden gehecht. Uit uw reactie bleek dat u het niet mogelijk achtte andere bewijzen neer te leggen. U stelde toen dat u geen andere artikels kan verzamelen omdat u geen archief hebt en de autoriteiten uw computer in beslag hebben genomen. Gevraagd of u niet te rade kon gaan bij kranten waarvoor u hebt gewerkt, antwoordde u dat als de kranten hun archieven nog niet zouden gesloten hebben, het CGVS ernaar op zoek kan gaan. Er werd u vervolgens gewezen op het feit dat de bewijslast in handen van de asielzoeker ligt. Zelfs toen u werd gevraagd om artikels af te leveren van de krant Chesm Andaz, een krant die volgens u nog niet gesloten werd (CGVS I, p. 12), opperde u louter en alleen dat u niet denkt dat ze nog moeite zouden doen voor u omdat u al jaren niet meer voor hen werkt (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legde u plotseling zes uittreksels uit de politieke bijlage van de krant Ettemaad-e Melli neer uit de periode eind april tot midden juni 2009 en enkele kopieën van brieven die uw werk dienden aan te tonen. Wat betreft de brieven kan worden opgemerkt dat dit louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien wist u amper hoe uw ex-collega's deze brieven in handen hebben gekregen. U kon over twee brieven zeggen dat ze uit het archief van de verzekeringsmaatschappij kwamen maar u kon niet met zekerheid zeggen hoe uw vrienden de documenten hadden kunnen bekomen (CGVS II, p. 3). U verklaarde dat de krantenuittreksels artikels bevatten van uw hand en u deze hebt gekregen van twee bevriende journalisten (ex-collega's) met wie u nog steeds contact onderhoudt (CGVS I, p. 7). Deze ex-collega's hebben de kranten bekomen uit persoonlijke archieven van andere journalisten. Gevraagd of u nog andere artikels kan neerleggen die bewijzen dat u in vroegere jaren ook al actief was als journalist, antwoordde u dat uw ex-collega's niks gevonden hebben en het moeilijk is om zoiets te vinden (CGVS II, p. 6-7). In dit verband kan worden toegevoegd dat u zich zelfs niet hebt geïnformeerd bij de kranten voor wie u hebt gewerkt en die tot nu toe niet gesloten zijn. Uw uitleg dat de controles op media te streng zijn is een blote bewering en kan dus geenszins uw nalaten verantwoorden (CGVS II, p. 22). Er kan vooreerst worden vastgesteld dat het bijzonder bevreemdend is dat iemand die beweert een jarenlange carrière als journalist te hebben gehad, niet meer bewijsmateriaal kan neerleggen dan louter zes artikels uit één enkele krant, allen gepubliceerd in nog geen twee maanden tijd. Bovendien zijn deze artikels volgens u ondertekend met aliasnamen waardoor geenszins blijkt dat deze daadwerkelijk van uw hand zijn. Eén van de artikels draagt echter wel uw naam. Evenwel, rekening houdend met uw verklaring dat de echte naam nooit wordt vermeld bij artikels betreffende politiek (CGVS I, p.11), blijkt dan ook uit niets dat u de A. K. (...) bent die de schrijver is van het artikel dat met deze naam werd ondertekend. Aangezien u bij geen enkele nog steeds actieve krant (oa van Ettemaad-e Melli die volgens informatie aanwezig op het CGVS actueel opnieuw actief is en waarbij u als vaste journaliste een jaarlijks contract had (CGVS II, p. 4)) overtuigende bewijzen kon verzamelen die een lange carrière als journalist kunnen aantonen hebt u uw profiel als journalist niet aannemelijk gemaakt.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde journalistieke carrière blijkt te meer uit de vaststelling dat - niettegenstaande u op de hoogte bent van enkele basisgegevens aangaande journalistiek in Iran - wanneer gepeild wordt naar gerichte journalistieke kennis, deze ernstig tekortschiet. Zo was u niet in staat om de sluiting van de krant Salaam correct in de tijd te situeren en kon u niet de directe aanleiding noemen van de studentenprotesten en de 18 tir beweging. Nochtans beweerde u van 1376 tot 1378 (1997/1998-1999) te hebben gewerkt voor de krant Salaam (CGVS I, p. 10-12) en verklaarde u op 19 tir 1378 (10 juli 1999) te zijn geslagen door de autoriteiten in het kader van de gebeurtenissen op de universiteit (CGVS I, p. 13). U beweerde verkeerdelijk dat Salaam gesloten werd na de studentenrellen, in de maand bahman 1378 (21 januari 2000 – 21 februari 2000), en dat de krant eerst gedurende vijf jaar werd verboden en vervolgens volledig verboden werd (CGVS I, p. 12 en CGVS II, p. 8). Uw verklaringen stroken echter geenszins met de beschikbare informatie op het CGVS. Op 7 juli 1999 (16 Tir 1378) werd immers het bevel gegeven door het Speciaal Gerechtshof om de krant Salaam te sluiten voor een onbepaalde duur. Deze beslissing en een wetsontwerp dat meer macht gaf aan het overheidsorgaan dat de media controleert gaf aanleiding tot het ontstaan van de studentenprotesten. De studenten eisten dat het verbod op de krant Salaam opgeheven zou worden en dat de persvrijheid niet langer beknot zou worden. Dit protest staat bekend in Iran als de 18 Tir beweging. Uit uw verklaringen blijkt dat u de oorzaak van de studentenprotesten niet met de sluiting van Salaam kon verbinden aangezien u hierover niet meer verklaarde dan dat de studentenprotesten er waren gekomen omdat de studenten de veranderingen eisten die Khatami had beloofd (CGVS II, p. 8).

Daarnaast kan nog gewezen worden op enkele onlogische en opmerkelijke elementen in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid nog meer ondermijnen. Zo is het uiterst opmerkelijk dat u

slechts één concreet onderwerp kan geven van een artikel dat u hebt geschreven voor Chesm Andaz, terwijl u beweerde verschillende jaren voor dit maandelijks tijdschrift te hebben geschreven (CGVS II, p. 5-6). Tevens is het frappant dat u als journalist die vooral schreef over politieke gebeurtenissen en de verkiezingen behandelde, niet kan zeggen welke wetten het parlement samen met Ahmadinejad en de religieuze leider erdoor wilden krijgen tegen de presidentskandidaten Karoubi en Mousavi (CGVS II, p. 7). Bovendien is het bijzonder bevreemdend dat iemand die beweert als journalist foto's te hebben gemaakt van de protesten in 1388 en bezig was met verslaggeving over de demonstraties, geen duidelijke toelichting kon geven over het doel van zijn werk en de bestemming van deze verslagen en foto's. Het is ook eigenaardig dat u enerzijds zelf verklaarde dat er geen artikels over de demonstraties in de kranten verschenen omdat deze werden gecensureerd en anderzijds toch beweerde dat uw verslagen bedoeld waren om te verschijnen in de krant Ettela'at-e Melli (CGVS II, p. 17-18). Verder is het opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent of u ondertussen al veroordeeld bent (CGVS II, p. 26-27). Het is geheel onlogisch dat u enerzijds niets weet en niets vraagt over uw eigen lot, maar anderzijds wel contact hebt met journalistieke vrienden en wel kan zeggen dat er andere personen werden gearresteerd (CGVS I, p. 7). Van iemand die beweert als journalist de wereld te willen inlichten over de gebeurtenissen omtrent de verkiezingen (CGVS II, p. 16), is het opmerkelijk dat die het niet belangrijk vindt om meer te weten over zijn eigen lot (CGVS II, p. 27).

Uit bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw journalistieke activiteiten, waardoor er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u als gevolg hiervan zou gekend hebben.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen blijkt te meer uit het feit dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd van uw vrijlating op borg noch van uw bewering dat er een convocatiefbrief op uw naam werd afgeleverd toen u nog in Iran vertoefde. Niettegenstaande u beweerde dat u door het neerleggen van een eigendomsakte als borg werd vrijgelaten legde u hiervan geen enkel bewijs neer. U verklaarde in dit verband dat uw moeder een formulier diende in te vullen op de revolutionaire rechtbank, ze vervolgens daar de eigendomsakte heeft achtergelaten en dat de revolutionaire rechtbank nog steeds in het bezit is van deze akte (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 21-22). Deze verklaringen stroken echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat, wanneer de borg wordt bepaald, hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt dat wordt ondertekend door alle partijen (de rechter, de beschuldigde, in casu u, en de garant die de borgsom neerlegt) en dat zowel de garant die de borg neerlegt als de beschuldigde hiervan een kopie ontvangen. De eigendomspapieren worden bovendien steeds teruggegeven nadat akte werd genomen in de registers van het kadaster. Daarnaast verklaarde u dat u werd opgeroepen aan de hand van een convocatiefbrief in de vijfde maand van 1388 (23 juli 2009 tot 23 augustus 2009). U weet niet waar deze brief zich nu bevindt (CGVS II, p. 24-25). Dat uw moeder dergelijk bewijs niet zou hebben bijgehouden is geenszins geloofwaardig, te meer daar u anderzijds wel een convocatiefbrief op naam van uw moeder hebt neergelegd om uw asielrelaas te staven. Wat betreft de convocatiefbrief waarmee uw moeder werd opgeroepen kan bovendien gewezen worden op enkele opmerkelijkheden die de authenticiteit ervan ernstig in twijfel trekken. Zo volgt het dossiernummer op het door u voorgelegde document geen enkel van de gangbare structuren. Evenmin werd dit document betekend, want de naam van de drager, de handtekening en de datum moet op een dergelijk document worden vermeld. Op de door u neergelegde convocatiefbrief wordt er evenmin in detail verwezen naar het district of de specialisatie van de rechtbank. De plaats van verschijning 'kamer 26 van de Revolutionaire rechtbank' is immers vaag. Gelet op voorgaande bemerkingen kan er dan ook geen enkele bewijswaarde aan de convocatiefbrief toegekend worden.

Tot slot legde u nog tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw familieleden naar aanleiding van uw vlucht hebben gekend, hetgeen opnieuw een bevestiging is van bovenstaande conclusies mbt het bedrieglijk karakter van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat uw broer M. R. (...) twee keer werd meegenomen door de Ettela'at en uw broer H. R. (...) twee keer werd gebeld door de Ettela'at. Het onderwerp van de telefoontjes die H. (...) kreeg had betrekking op de vraag waar u zich bevond. Uw broer M. R. (...) werd na uw vertrek meegenomen door Ettela'at en gezien hij niks heeft losgelaten over u, heeft Ettela'at vervolgens één keer uw moeder meegenomen één à anderhalve maand na uw vertrek uit Iran omdat de autoriteiten zich realiseerden dat u niet meer in Iran aanwezig was (CGVS I, p. 5-6).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw moeder één keer werd ondervraagd een maand na uw vrijlating, toen u nog steeds in Iran vertoefde, om meer documenten en informatie over u in te winnen. Geconfronteerd met uw verschillende tijdssituering van de ondervraging van uw moeder, had u geen afdoende verklaring. U ontkende enkel uw eerste verklaringen hierover en voegde toe dat uw moeder ook werd ondervraagd over de plaats waar u zich bevond. Louter uw eerdere verklaringen ontkennen kan geenszins dergelijke tegenstrijdigheid verantwoorden. Geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste gehoor uitsluitend hebt gesproken over het feit dat uw broer H. R. (...) twee

keer werd opgebeld en u toen niet hebt vermeld dat hij ook werd meegenomen ter ondervraging, antwoordde u dat ze hem hebben opgebeld om te zeggen naar waar hij diende te komen en ze hem niet hebben ondervraagd aan de telefoon (CGVS II, p. 26-28). Uw uitleg is echter geenszins afdoende aangezien u eerder uitdrukkelijk had verklaard dat de telefoontjes van Ettela'at gingen over de plaats waar u zich bevond (CGVS I, p. 6). Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de huiszoeking die plaatsvond in de periode van uw arrestatie. U verklaarde eerst dat deze huiszoeking plaatsvond op 3/04/1388 (24 juni 1999) om later uw verklaringen te wijzigen en te zeggen dat de huiszoeking op 1/04/1388 (22 juni 2009) werd uitgevoerd (CGVS I, p. 15 en CGVS II, p. 12). Hiermee geconfronteerd herhaalde u louter uw laatste verklaringen en opperde u dat het de fout van de tolk was en de tolk ziek was (CGVS II, p. 28). De verantwoordelijkheid doorschuiven naar anderen is een allerm minst aanvaardbare uitleg. Bovendien blijkt uit niets in het administratieve dossier dat de tolk wegens gezondheidsproblemen (of voor enig andere reden) niet in staat zou zijn geweest om correct te tolken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dus worden geconcludeerd dat er allerm minst geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing niet betwist. De door u neergelegde perskaart, kopieën van brieven, foto en artikels werden reeds besproken. In dit verband kan echter nog worden toegevoegd dat stukken slechts een bewijswaarde hebben indien deze ook kaderen in een coherent en geloofwaardig relaas, *quod non in casu*. Wat betreft de door u neergelegde universitaire documenten dient te worden opgemerkt dat uw studies en uw transfer naar de universiteit Chahid Behechti niet ter discussie staan. De documenten in verband met het tijdelijk verbod van uw studies zeggen echter niks over de reden van het verbod en kunnen uw verklaringen hieromtrent niet staven. Aan uw gezondheidsproblemen, dewelke u hebt gestaaft aan de hand van medische documenten, wordt evenmin getwijfeld. Hieruit blijkt echter niet dat uw medische problemen het gevolg zijn van uw problemen in Iran (CGVS I, p. 14). Hieraan kan worden toegevoegd dat medische problemen op zich echter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Wat betreft uw facebook-activiteiten die u staaft aan de hand van enkele outprints van uw facebookpagina, dient vastgesteld te worden dat u op facebook actief bent onder een alias en dat de Iraanse autoriteiten hiervan bijgevolg niet op de hoogte zijn (CGVS II, p.29-30). De overige documenten werden reeds in bovenstaande paragrafen besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Vervolgens wordt door verzoekende partij in een derde middel de schending aangehaald van de artikelen 2 en 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel en wordt in een vierde en laatste middel het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als geschonden geacht. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij ten onrechte oordeelt dat de door haar neergelegde stukken niet geloofwaardig/niet van aard zijn om haar asielrelaas als geloofwaardig te beschouwen. Zij betoogt dat haar vrees voor vervolging wel degelijk voorhanden en aangetoond is en dat uit haar verklaringen en stukken minstens blijkt dat haar relaas geloofwaardig is. Verzoekende partij besluit dat haar wel degelijk de hoedanigheid van vluchteling dient te worden toegekend. Verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.4.1. Aangaande de door verwerende partij gedane vaststellingen omtrent de afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte documenten, merkt verzoekende partij dat zij heeft gemeld hoe de zaken effectief zijn verlopen, of dit nu vreemd overkomt of niet wijzigt niets aan deze feiten. Bovendien is de door haar weergegeven gang van zaken niet zo vreemd als verwerende partij doet uitschijnen, verzoekende partij spreekt immers Farsi. De mensensmokkelaar gokte er dan waarschijnlijk op dat het controlerend personeel geen Farsi spreekt en dat hij eventuele vragen voor verzoekende partij zou hebben kunnen opvangen. Verzoekende partij wijst er verder op dat zij hoe dan ook door deze controle geraakt is en zij wenst tevens aan te halen dat deze zogenaamde grondige controle in de praktijk veelal beperkt blijft tot een bijna vluchtige controle "*van naam en overeenkomst van foto van het paspoort*", en de aanwezigheid van een visum in een paspoort, vooral op drukke momenten. De schijnbare mening van verwerende partij dat het praktisch niet mogelijk zou zijn om door de controles bij de binnenkomst van de Schengenzone te geraken, getuigt volgens verzoekende partij van naïviteit, en wordt ontkracht door de dagdagelijkse praktijk.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch dat zij motiveert dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij niet eens wist te zeggen welke geboortedatum en welke geboorteplaats vermeld stond in haar vals paspoort, dat zij net zo min kon zeggen welk visum het paspoort bevatte en door welke instantie het werd uitgereikt en dat verzoekende partij helemaal niet voorbereid was over wat zij diende te antwoorden in geval zij tijdens haar reis door de luchthavenautoriteiten vragen kreeg voorgeschoteld over de bestemming van haar reis. Verzoekende partij wist immers pas toen zij op het vliegtuig zat dat zij naar Düsseldorf zou reizen. Aangezien het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking reëel is, is het volgens de Raad volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet in kennis zou zijn gesteld van haar reisbestemming, dat zij niet op de hoogte werd gebracht van essentiële informatie in het reisdocument waarmee zij de Schengenzone illegaal wou binnen reizen en dat zij in het algemeen helemaal niet werd voorbereid op een mogelijke individuele controle. Dat verzoekende partij Farsi spreekt en dat de smokkelaar (eventueel) zou hebben kunnen tussenkomen bij een controle om de moeilijke vragen voor haar op te vangen, kan niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor dit quasi totale gebrek aan kennis over en voorbereiding voor deze uiterst riskante reis. Het verweer dat de smokkelaar zou "*gegokt*" hebben dat het controlerend personeel geen Farsi machtig is, betreft bovendien een uiterst lamenteabele

organisatie van deze riskante onderneming die niet verenigbaar is met de reële kans op ontdekking van zowel verzoekende partij zelf als de passeur. Daarenboven spreekt het immers voor zich dat de controle omtrent de identiteit, reisweg en reisbedoelingen, individueel gebeurt.

2.2.5.1. Nopens de vaststelling dat verzoekende partij er niet in geslaagd is enig overtuigend begin van bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat zij een jarenlange carrière als politiek journalist had en voor verschillende Iraanse kranten heeft gewerkt, oppert verzoekende partij dat zij wel degelijk verschillende artikelen, foto's en een perskaart heeft neergelegd, doch dat verwerende partij deze stukken wel heel gemakkelijk van tafel veegt door te stellen dat de perskaart door eenieder kan zijn gemaakt en dat de artikelen ook door een andere K. kunnen zijn opgesteld. Verzoekende partij vindt dan ook dat verwerende partij volledig onredelijk en onjuist omgaat met de bewijslast die op haar rust. Het is voor haar immers onmogelijk om op een andere wijze haar journalistieke activiteiten te bewijzen dan door haar perskaart en artikelen neer te leggen. Door ten onrechte een "vermoeden van valsheid tot bewijs van het tegendeel" te hanteren, maakt verwerende partij het vervullen van de bewijslast die op haar rust onmogelijk, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij legt verder uit dat zij tijdens haar eerste interview op het Commissariaat-generaal slechts beschikte over een beperkt aantal stukken en dat zij toen heeft toegelicht waarom zij voorlopig niet aan meer bewijsmateriaal kon geraken. Aangezien haar computer in beslag werd genomen door haar autoriteiten, beschikt zij immers niet meer over haar persoonlijk archief. Echter, na aandringen van verwerende partij, heeft zij alles in het werk gesteld om bijkomende stukken te verzamelen via haar ex-collega's in Iran, waarin zij ook geslaagd is, nu zij tijdens haar tweede gehoor bijkomende documenten kon voorleggen. Verzoekende partij is dan ook verbaasd dat dit door verwerende partij in de bestreden beslissing tegen haar wordt gebruikt. Opnieuw neemt verwerende partij een volstrekt onredelijk en onwettelijk standpunt in. Verzoekende partij betoogt verder dat de vaststellingen van verwerende partij dat de door haar bijgebrachte artikelen door iedereen kunnen zijn geschreven, dat zij ook "vroegere" artikelen had moeten voorleggen en dat zij niet enkel haar ex-collega's maar ook de kranten had moeten contacteren, getuigen van een foutieve inschatting van de mogelijkheden die men heeft om in Iran onder de radar van het regime te blijven. Het is nochtans om die reden dat zij haar ex-collegae heeft gecontacteerd en niet rechtstreeks de krantenredacties.

Betreft de vaststelling van verwerende partij dat uit niets blijkt dat de door verzoekende partij voorgelegde berichten van haar hand zijn, nu ze werden ondertekend met een aliasnaam en het verwijt dat zij slechts zes artikelen kan voorleggen die afkomstig zijn uit één enkele krant en die allen gepubliceerd werden in nog geen twee maanden tijd, voert verzoekende partij tevens aan dat een dergelijke motivering geen enkele logica inhoudt. Indien zij de Belgische asielinstanties om de tuin zou hebben willen leiden, had zij uiteraard meer artikelen voorgelegd. Dat zij er enkel in geslaagd is om de bewuste artikelen te bekomen, wijst erop dat zij wel degelijk de waarheid moet spreken, zo meent verzoekende partij. Hierna stelt verzoekende partij dat de motivering in de beslissing met betrekking tot het artikel dat met haar eigen naam werd ondertekend, werkelijk hallucinant is. Verzoekende partij vindt deze motivering intern tegenstrijdig, daar verwerende partij enerzijds stelt dat het ongeloofwaardig is dat zij een artikel voorlegt dat werd ondertekend met haar eigen naam, aangezien men politieke artikelen normaal gezien met een alias ondertekent, en zij anderzijds stelt dat de artikelen die zij heeft voorgelegd die werden ondertekend met een alias, evenmin als bewijskrachtig kunnen worden beschouwd, nu deze met een alias werden ondertekend en er niet uit kan worden afgeleid dat deze berichten wel degelijk van haar hand zijn. Verzoekende partij concludeert nogmaals dat haar door verwerende partij een onmogelijke bewijslast wordt opgelegd.

2.2.5.2. Betreft de stukken die verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij een onredelijke/onmogelijke bewijslast zou zijn opgelegd of dat een "vermoeden van valsheid tot bewijs van het tegendeel" zou zijn gehanteerd. In de bestreden beslissing staat immers duidelijk te lezen dat de foto die verzoekende partij heeft neergelegd niet als bewijs kan fungeren voor haar journalistieke activiteiten omdat de persoon op deze foto onherkenbaar is, dat uit het artikel dat verzoekende partij heeft neergelegd niet kan worden afgeleid dat dit werkelijk van haar hand is en dat de perskaart een eenvoudig kaartje is dat door eender wie kan worden gemaakt. Naast de vaststelling dat de door verzoekende partij neergelegde stukken niet volstaan om aan te tonen dat zij werkelijk journalist is geweest en in die hoedanigheid verschillende artikels zou hebben geschreven voor verschillende kranten, dient eveneens de opmerking van verwerende partij ten tijde van het eerste gehoor in aanmerking te worden genomen. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens dit gehoor geconfronteerd werd met het feit dat zij weinig stukken kan voorleggen waar dan ook

nog eens geen of weinig bewijswaarde aan kan gehecht worden en dat erop gehamerd werd om, via bijvoorbeeld de krantenredacties bij dewelke verzoekende partij in dienst was geweest, krantenartikelen te bekomen. Verwerende partij stelt in dit verband dat, toen verzoekende partij gevraagd werd om via de krant Chesm Andaz, een krant die volgens verzoekende partij nog niet gesloten/verboden werd, artikels op te bekomen, verzoekende partij antwoordde dat zij niet dacht dat ze nog moeite zouden doen voor haar omdat zij al jaren niet meer voor hen werkte (*"Ik denk niet na zoveel jaren dat ik niet heb gewerkt met hen, dat ze mij de diensten zouden doen om mijn artikels te zenden"*, administratief dossier; stuk 7, p. 17). Verzoekende partij gaf aldus de indruk dat zij via de krantenredacties niet de mogelijkheid had om nog artikels te verzamelen omdat zij er al jaren niet meer werkte en zij dacht dat die haar deze gunst dan ook niet zouden verlenen. Verwerende partij motiveert verder dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor dan plotseling zes uittreksels uit de bijlage van de krant Etternaad-e Melli neerlegde uit de periode eind april tot midden juni 2009 en enkele kopieën van brieven die haar werk dienden aan te tonen. Zij stelt vast dat aan kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht en dat verzoekende partij bovendien amper wist hoe haar ex-collega's aan deze brieven geraakt zijn, dat het vreemd is dat verzoekende partij, die beweert een jarenlange carrière als journalist te hebben gehad, slechts zes artikels kan neerleggen uit één enkele krant, allen gepubliceerd in nog geen twee maanden tijd, dat verzoekende partij zelfs niet heeft geïnformeerd bij de kranten voor wie zij heeft gewerkt en die tot nu toe niet gesloten zijn en dat vijf artikels die zij heeft voorgelegd ondertekend zijn met een aliasnaam waardoor geenszins blijkt dat deze van haar hand zijn.

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het volstrekt onredelijk is dat het feit dat zij alles in het werk heeft gesteld om alsnog documenten voor te leggen tegen haar wordt gebruikt. Zij heeft net proberen tegemoet te komen aan de vraag van verwerende partij om bijkomende bewijsstukken neer te leggen, hetgeen haar ook gelukt is. De Raad treedt verwerende partij echter bij waar die – impliciet – stelt dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij, die eerst meende geen mogelijkheden meer te hebben om nog artikels voor te leggen teneinde haar journalistieke activiteiten te bewijzen, er dan plots wel in slaagt om via ex-collega's zes artikels voor te leggen. Verwerende partij merkt hierbij eveneens op dat het eigenaardig is dat verzoekende partij, zo blijkt uit haar verklaringen, dan niet eens de moeite aan de dag heeft gelegd om de kranten die nog niet werden gesloten te contacteren met de vraag of er nog artikels van haar hand in hun archief terug te vinden zijn. Gelet op deze vaststellingen, kunnen er wel degelijk vragen gesteld worden bij de halfslachtige en laattijdige poging van verzoekende partij om alsnog meer stukken bij te brengen, waaraan, zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, dan ook nog eens geen of weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht.

Waar verzoekende partij, met betrekking tot de vaststelling dat het vreemd is dat zij geen poging heeft ondernomen om de betrokken krantenredacties te contacteren, nog stelt dat zij dit niet heeft gedaan om "onder de radar van het regime te blijven", merkt de Raad op dat verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij de kranten niet durfde te contacteren: *"Telefoons van alle kranten worden afgeluisterd. Hebt u op een andere manier geprobeerd te kranten te contacteren? Nee, de controles zijn te streng op media"* (administratief dossier, stuk 5, p. 22). Los van de vaststelling dat verzoekende partij dit niet vermeldde toen haar tijdens het eerste gehoor de vraag werd gesteld waarom zij geen artikels kon verkrijgen via de krant, en tevens kan worden verwacht dat haar ex-collega's, via wie zij dan wel artikels zou hebben kunnen bekomen, dan ook onder controle zouden staan, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij dit excuus niet heeft aanvaard, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partij nog steeds geen enkele moeite aan de dag heeft gelegd om de krantenredacties te contacteren.

Ook aangaande de bemerking in de bestreden beslissing dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij meer en oudere artikelen zou kunnen bijbrengen, betoogt verzoekende partij dat een dergelijke motivering getuigt van een foutieve inschatting van de mogelijkheden die men heeft om in Iran onder de radar van het regime te blijven. De Raad is echter van oordeel dat van verzoekende partij, die beweert tussen 1997 en 2009 een uitgebreide journalistieke carrière te hebben uitgebouwd, tijdens dewelke zij op frequente basis voor verschillende kranten artikelen zou hebben geschreven over de politieke situatie in Iran, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat zou zijn om meer artikels bij te brengen. Dat dit op geen enkele wijze mogelijk zou zijn, waarbij de Raad er nogmaals op wijst dat verzoekende partij op heden nog steeds geen contact heeft opgenomen met de kranten bij wie zij werkzaam is geweest, komt niet geloofwaardig over. Daarbij wenst de Raad er nog op te wijzen dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekende partij slechts één concreet onderwerp kon geven van een artikel dat zij heeft geschreven (zie *infra*). Waar verzoekende partij ook nog aanhaalt dat het feit dat zij zo weinig artikels kan voorleggen, er net op wijst dat zij de Belgische asielinstanties niet om de tuin wenst te leiden, wijst de Raad erop dat een dergelijk verweer uiteraard niet van aard is om afbreuk te doen aan de motivering in kwestie.

De Raad duidt er vervolgens op dat verwerende partij, zoals reeds gesteld, op zich al geen bewijswaarde kan hechten aan de artikels die verzoekende partij heeft voorgelegd, aangezien deze werden ondertekend met een aliasnaam en hier derhalve niet uit kan worden afgeleid dat deze door verzoekende partij werden geschreven. Betreft het artikel dat verzoekende partij heeft voorgelegd waarop wel haar eigen naam vermeld staat, merkt verwerende partij op dat verzoekende partij echter zelf uitdrukkelijk heeft gesteld dat geen van haar artikels met haar echte naam werden ondertekend ("*De echte naam werd nooit gegeven*", administratief dossier, stuk 7, p. 11), waardoor het dan ook uiterst ongeloofwaardig voorkomt dat verzoekende partij een artikel voorlegt waarop haar eigen naam staat vermeld. Verzoekende partij vindt deze redenering "hallucinant" en "intern tegenstrijdig". De Raad is echter van oordeel dat, gelet op haar expliciete verklaring van verzoekende partij dat (politieke) artikels steeds met een aliasnaam worden ondertekend, het toch uitermate ongeloofwaardig overkomt dat verzoekende partij dan wel een artikel kan voorleggen dat zij zou hebben ondertekend met haar eigen naam. De Raad wenst hoe dan ook aan te stippen dat voormelde vaststelling niet als een losstaand motief kan worden beschouwd maar dat men de verschillende vaststellingen van verwerende partij als een geheel dient te beschouwen. Los van de bevindingen die *supra* reeds werden besproken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat de specifieke journalistieke kennis van verzoekende partij ontoereikend is, dat verzoekende partij onlogische en opmerkelijke verklaringen heeft afgelegd die nog verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van haar vrijlating op borg en dat zij dienaangaande verklaringen heeft afgelegd die niet stroken met de landeninformatie waarover de commissaris-generaal beschikt, dat het opmerkelijk is dat zij de convocatiebrief die op haar naam was toegekomen niet heeft kunnen neerleggen, terwijl zij dan wel de convocatiebrief op naam van haar moeder heeft voorgelegd, die echter inhoudelijke gebreken vertoont, dat zij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot essentiële elementen in haar asielrelaas en dat zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij naar België is gereisd. Uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt in haar verzoekschrift die afbreuk kunnen doen aan voormelde motieven. Het is het geheel van deze vaststellingen die ertoe geleid hebben dat verwerende partij geen geloof kan hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden profiel en de problemen die zij hierdoor zou hebben gekend met haar autoriteiten.

2.2.6.1. Aangaande het motief dat de gerichte journalistieke kennis van verzoekende partij ernstig tekortschiet, merkt verzoekende partij op dat zij tijdens haar gehoren heeft meegedeeld wat zij wist/meende te weten. Mogelijks wijken haar verklaringen licht af van de informatie waarover verwerende partij beschikt, doch dit is volgens verzoekende partij perfect verklaarbaar. Verzoekende partij wijst erop dat zij nooit heeft verklaard dat zij na de protesten van de 18 tir beweging nog voor Salaam heeft gewerkt en zij legt uit dat zij in de periode dat deze protesten plaatsvonden nog geen echte journalist was. Zij was toen een student die af en toe een stukje schreef. Het is pas later dat zij haar journalistieke activiteiten uitbreidde. Verzoekende partij licht verder toe dat er na de sluiting van de krant Salaam nog tal van besluiten werden genomen en er nog zaken zijn gebeurd die in de pers zijn verschenen, waardoor zij heeft aangeven dat de échte sluiting van de krant in "*bahman 1378*" heeft plaatsgevonden. Er is dus geen sprake van een tegenstrijdigheid met de objectieve landeninformatie, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij wijst er ten slotte nog op dat zij heeft aangegeven dat de studentenprotesten er mede zijn gekomen omdat de studenten wensten dat de beloofde hervormingen zouden worden doorgevoerd. Zij stelt dat ook hier geen sprake is van enige tegenstrijdigheid.

2.2.6.2. Verwerende partij heeft in haar beslissing opgemerkt dat verzoekende partij de sluiting van de krant Salaam verkeerdelijk situeert na de studentenrellen, in de maand "*bahman 1378*", dat zij verkeerdelijk beweerde dat de krant eerste gedurende vijf jaar werd verboden en vervolgens volledig werd verboden en dat zij de studentenprotesten, gekend als de 18 tir beweging, niet kon linken met de sluiting van de krant Salaam. Waar verzoekende partij ter vergoelijking aanhaalt dat zij nooit heeft beweerd dat zij na het ontstaan van deze protesten nog voor deze krant heeft gewerkt en dat zij in die periode nog maar een beginnend journalist was die af en toe stukjes schreef, waarmee zij er op lijkt te willen wijzen dat zij nog niet zo goed op de hoogte was van de stand van zaken, wijst de Raad erop dat het logisch is dat verzoekende partij na het begin van de studentenprotesten niet meer voor deze krant heeft gewerkt, aangezien uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de krant Salaam op 16 tir 1378 werd gesloten voor onbepaalde duur, waarna deze protesten uitbraken. Verzoekende partij heeft echter wel verklaard dat zij van 1376 tot 1378 voor deze krant heeft gewerkt en dat zij op 19 tir 1978 werd geslagen door de autoriteiten in het kader van de gebeurtenissen op de universiteit. Uit de verklaringen van verzoekende partij kan dan ook worden afgeleid dat zij op het moment dat de protesten uitbraken reeds enige tijd als freelance journalist werkte, onder meer voor de

krant Salaam, voor wie zij artikels schreef over de politieke situatie in Iran, en dat zij zelf als journalist aanwezig was op de protesten rond de periode dat de studentenprotesten zijn uitgebroken. Verzoekende partij legt hier zelfs een – onherkenbare – foto over neer (administratief dossier, stuk 7, p. 13). Gelet op deze verklaringen, komt het totaal niet geloofwaardig over dat verzoekende partij de oorzaak van de studentenprotesten niet eens kon linken aan het bevel door het Speciaal Gerechtshof om de krant Salaam te sluiten voor een onbepaalde duur en dat zij zelfs tot twee keer toe heeft gesteld dat Salaam pas gesloten werd in de maand bahman 1378, na het uitbreken van de protesten. Dat verzoekende partij op zeer algemene wijze heeft kunnen stellen dat de studenten protesteerden omdat zij bepaalde hervormingen wensten, kan deze uiterst opmerkelijke lacune niet goedpraten. Betreft de uitleg dat er na de sluiting van de krant Salaam nog tal van besluiten werden genomen en er nog zaken zijn gebeurd die in de pers zijn verschenen, reden waarom zij heeft aangegeven dat de (echte) sluiting van de krant in bahman 1378 heeft plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich *in casu* beperkt tot het uiten van – niet door nadere informatie ondersteunde – blote beweringen waarmee niet wordt aangetoond dat de landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert in haar beslissing onjuist of te weinig genuanceerd zou zijn.

2.2.7.1. Waar verwerende partij het uiterst opmerkelijk vindt dat verzoekende partij slechts één onderwerp kan geven van een artikel dat zij heeft geschreven voor Chesm Andaz, terwijl zij beweerde verschillende jaren voor dit maandelijks tijdschrift te hebben geschreven, legt verzoekende partij uit dat zij uiteraard veel artikels heeft geschreven, maar dat zij daar tijdens de gehoren niet onmiddellijk concrete voorbeelden van kon geven omdat dit reeds lang geleden is enerzijds en omdat zij stress had tijdens haar gehoren anderzijds. Verzoekende partij merkt verder op dat zij herhaaldelijk heeft toegelicht dat zij over de studentenproblemen, de politieke situatie en de verkiezingen in Iran schreef.

2.2.7.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat de opmerking dat verzoekende partij wel degelijk herhaaldelijk kon aangeven dat zij over de studentenproblemen, de politieke situatie en de verkiezingen in Iran schreef, *in casu* niet relevant is, aangezien verzoekende partij wordt verweten slechts één concreet onderwerp te hebben kunnen toelichten en zij verder geen voorbeelden kon geven van een concreet thema of een concrete gebeurtenis waarover zij een artikel zou hebben geschreven. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij beweert tussen 1997 en 2009 een volwaardige journalistieke carrière te hebben ontplooid tijdens dewelke zij als freelance journalist op regelmatige basis artikels publiceerde bij verschillende kranten in Iran. Uit haar verklaringen kan eveneens wordt afgeleid dat deze carrièrewending een bewuste keuze was nadat zij haar studies aan de universiteit niet meer mocht afronden en dat zij vanuit een bepaalde politieke en idealistische visie voluit voor haar journalistieke carrière is gegaan. Het komt dan ook uiterst merkwaardig over dat, wanneer verzoekende partij verschillende keren wordt aangemaand om voorbeelden te geven van artikels die zij heeft geschreven, slechts één concreet voorbeeld kon geven. De uitleg dat dit al lang geleden is en dat zij stress had tijdens deze gehoren kan, gelet op het voorgaande, niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor deze bijzonder vage verklaringen. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat ook in het verzoekschrift geen concrete voorbeelden worden aangehaald door verzoekende partij.

2.2.8. Verwerende partij motiveert dat het frappant is dat verzoekende partij als journalist die vooral schreef over politieke gebeurtenissen en de verkiezingen behandelde, niet kan zeggen welke wetten het parlement samen met Ahmadinejad en de religieuze leider erdoor wilden krijgen tegen de presidentskandidaten Karoubi en Mousavi. Verzoekende partij repliceert in haar verzoekschrift dat zij nochtans alles wat zij hierover wist heeft meegedeeld. Dat zij over bepaalde zaken minder weet, betekent volgens verzoekende partij niet dat het relaas ongeloofwaardig is. De Raad merkt op dat de bevestiging van haar onwetendheid uiteraard geen ander licht kan werpen op de door verwerende partij gedane vaststelling. Tevens wenst de Raad er nogmaals aan te herinneren dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen.

2.2.9. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot het doel en de bestemming van de artikels die verzoekende partij zou hebben geschreven, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10.1. Nopens de opmerking dat het uiterst bevreemdend is dat verzoekende partij niet kon zeggen of zij ondertussen reeds werd veroordeeld in Iran, en dat het geheel onlogisch is dat zij enerzijds niets weet en niets vraagt over haar eigen lot, maar dat zij anderzijds wel contact heeft met journalistieke

vrienden en wel kan zeggen dat er andere personen werden gearresteerd, herhaalt verzoekende partij nogmaals dat zij alles heeft gedaan om haar asielrelaas te staven en dat zij onder meer convocaties heeft voorgelegd. Verzoekende partij voert aan dat zij uiteraard niet zelf de rechtbank gaat contacteren. Zij wil dit ook niet aan andere personen vragen, aangezien deze personen zich daardoor zouden blootstellen aan een *“risico van ondervraging en foltering (en arrestatie) door de overheid”*. Het is om die reden dan ook perfect verklaarbaar waarom zij niet weet wat de huidige stand van zaken is, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. De Raad wenst te onderstrepen dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie wijst dan ook op een grove desinteresse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad is niet overtuigd door het verweer dat verzoekende partij moeilijk zelf kan gaan informeren bij de rechtbank over de stand van zaken en dat zij dit ook niet aan andere personen kan vragen omdat dit hen in gevaar zou kunnen brengen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij verklaart nog steeds contact te onderhouden met journalisten, ex-collega's, in Iran, via wie zij mogelijks meer informatie zou kunnen bekomen. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, kan verzoekende partij overigens een zeer gedetailleerde beschrijving geven van hetgeen er met de journalisten waarmee zij heeft samengewerkt in Iran is gebeurd (administratief dossier, stuk 7, p. 7-8). Ten tweede heeft verzoekende partij onder meer verklaard dat de eigendom van haar moeder in beslag werd genomen, dat zowel zij als haar moeder een convocatie hebben ontvangen, dat haar broers en haar moeder werden meegenomen/ondervraagd en dat er een huiszoeking werd verricht. Indien verzoekende partij en haar familie op dergelijke intensieve wijze zouden zijn gevisieerd door de Iraanse autoriteiten, komt het dan ook weinig overtuigend over dat verzoekende partij dan weer helemaal geen nieuws zou hebben over het feit of zij nu al dan niet werd veroordeeld. Tot slot wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij in feite helemaal geen moeite heeft gedaan om zich hierover te informeren, hetgeen merkwaardig is aangezien haar familieleden volgens haar problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten omwille van haar: *“Hebt u zich daarachter laten informeren via uw moeder, familie v? Nee. Mijn moeder is oud. via broers? Nee, ik heb mijn niet geïnformeerd. waarom niet? het is niet van belang, ik zit toch hier, wat ze ook geven.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 27).

2.2.11.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van haar vrijlating op borg, noch van haar bewering dat er een convocatiebrieven op haar naam werd afgeleverd, merkt verzoekende partij in de eerste plaats op dat zij nog in hechtenis was op het moment dat de borgstelling voor haar werd geregeld. Verder stelt verzoekende partij dat, voor zover zij weet, er geen dergelijke documenten werden opgemaakt. Het feit dat zij hier niet meer toelichting over kan geven, maakt haar verhaal niet per se ongeloofwaardig, vindt verzoekende partij. Voorts betoogt verzoekende partij dat het feit dat zij de convocatie die op haar naam werd toegestuurd, niet meer heeft, geenszins opmerkelijk is. Immers, zij wist dat dit document er was, maar zij leefde toen reeds ondergedoken. Zij heeft dit document nooit in handen gehad en haar moeder heeft dit document immers niet bijgehouden, aangezien het niet op diens naam stond.

2.2.11.2. De Raad merkt op dat verzoekende partij tijdens haar gehoren het volgende heeft verklaard: *“De revolutionaire rechtbank geeft de akte niet terug. Het gerecht geeft het terug maar als het de revolutionaire rechtbank is, dan geven ze de akte niet terug. Bedoelt u dat alleen de revolutionaire rechtbank de eigendomsakte niet teruggeeft? In het algemeen, geven ze het niet terug. Maar andere rechtbanken geven het terug, alleen de revolutionaire geeft het niet terug? Ja.”* (administratief dossier, stuk 7, p. 19) *“Zoals ik het heb gehoord, mijn moeder moest een formulier invullen op de rechtbank zelf en dan heeft ze de eigendomsakte daar achter gelaten. (...) Waar is uw moeder die eigendomsakte gaan afgeven? RR. waar is dat? straat (...) wanneer is ze dat gaan afgeven? 13 of 14de van de vierde maand van 1388”* (administratief dossier, stuk 5, p. 21-22). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partij zonder enige twijfel heeft verkondigd dat haar moeder de eigendomsakte bij de rechtbank heeft moeten achterlaten. Verzoekende partij verschaft details over het moment en de plaats waarop haar moeder dit zou hebben gedaan en zij bevestigt verschillende keren dat de revolutionaire rechtbank dergelijke documenten niet teruggeeft aan de betrokkene. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekende partij enkel heeft vernomen dat dit document werd afgegeven en dat er geen proces-verbaal werd ondertekend en overhandigd en dat zij hier niet meer toelichting over kan geven omdat zij toen werd vastgehouden, valt volgens de Raad moeilijk te rijmen met voormelde verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, en waaruit blijkt dat zij (via haar moeder) wel degelijk te

weten kwam dat de eigendomsakte niet werd teruggegeven door de rechtbank. Deze *post-factum* geformuleerde onwetendheid – die overigens op zich ook al weinig overtuigend is, gelet op het feit dat verzoekende partij nog steeds in contact staat met haar familieleden in Iran (administratief dossier, stuk 7, p. 5) – kan dan ook niet als verschoningsgrond worden aanvaard.

Voorts is de Raad van oordeel dat de uitleg in het verzoekschrift dat verzoekende partij wist dat de convocaties er was, maar dat zij toen ondergedoken leefde, dat zij dit document nooit in handen heeft gehad en dat haar moeder dit document uiteraard niet heeft bijgehouden omdat het niet op haar naam stond, evenmin overtuigt. Zoals reeds werd opgemerkt, heeft verzoekende partij nog steeds contact met familieleden in Iran, zodat zij dergelijke belangrijke bewijsstukken via hen zou kunnen bekomen. Dat haar moeder er het nut niet van inzag om deze convocaties te bewaren omdat die niet aan haar gericht was, betreft een uiterst onaannemelijke uitleg. Een convocaties gericht aan verzoekende partij, die op dat moment al ondergedoken leefde en die daarna naar het buitenland is gevlucht om er asiel aan te vragen, betreft immers een dergelijk belangrijk bewijsstuk dat niet kan worden ingezien dat haar moeder dit niet zou hebben bijgehouden. De Raad wijst er verder nog op dat verzoekende partij dan wel de moeite aan de dag heeft gelegd om de convocaties die aan haar moeder werd gericht bij te brengen.

2.2.12.1. Met betrekking tot de vaststelling dat de convocatiesbrief waarmee de moeder van verzoekende partij werd opgeroepen, verschillende gebreken vertoont, waardoor ernstig kan worden getwijfeld aan de authenticiteit ervan, bevestigt verzoekende partij formeel dat het om een echt document gaat. Het feit dat bepaalde vermeldingen er niet op staan, voor zover deze er dienen op te staan, kan niet door haar “worden verholpen”. Verzoekende partij stelt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij authentieke stukken, zelfs indien deze niet strikt conform de wet werden opgesteld, niet voorlegt ter staving van haar asielaanvraag.

2.2.12.2. Verzoekende partij tracht de motivering in kwestie te weerleggen door er verschillende malen op te wijzen dat het door haar bijgebrachte document wel degelijk authentiek is en dat het niet haar verantwoordelijkheid is dat het document in kwestie gebreken vertoont. Het spreekt voor zich dat dergelijk verweer niet in staat is om de door verwerende partij gedane vaststellingen en de daaraan verbonden conclusie dat er geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan de voorgelegde convocaties, te weerleggen. Bovendien wenst de Raad verzoekende partij erop te wijzen dat zij wel degelijk zelf verantwoordelijk is voor de documenten die zij ter ondersteuning van haar asielaanvraag neerlegt. Het feit dat zij een document voorlegt met inhoudelijke gebreken, kan wel degelijk verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.13.1. Betreft de bemerking dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de problemen die haar familieleden naar aanleiding van haar vlucht hebben gekend, bemerkt verzoekende partij dat zij verschillende malen gedurende telkens uren werd verhoord en dat zij bovendien geen enkele controle heeft over wat de tolk vertaalt. Verzoekende partij haalt met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent het moment waarop haar moeder werd ondervraagd nog aan dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft gesteld dat de verklaringen die zij hierover heeft afgelegd tijdens haar eerste gehoor onjuist zijn. Tot slot lijkt verzoekende partij te willen aanstippen dat de/sommige tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op details.

2.2.13.2. Aangaande de stelling dat verzoekende partij geen enkele controle heeft over wat de tolk vertaalt, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal steeds heeft aangegeven dat zij de tolk goed verstaat en dat zij alle vragen heeft begrepen. Bovendien blijkt uit de interactie van de vragen en antwoorden die in de gehoorverslagen vermeld staan en uit het feit dat verschillende vragen meerdere keren worden gesteld, dat verzoekende partij wel degelijk zicht heeft op de wijze waarop haar verklaringen door de tolk worden doorgegeven aan de dossierbehandelaar (administratief dossier, stukken 5 en 7). Wat er ook van zij, verzoekende partij licht in haar verzoekschrift niet op concrete wijze toe op welke wijze een eventuele fout van de tolk aan de basis zou kunnen liggen van de verschillende tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld.

Betreft het argument dat verzoekende partij tijdens haar gehoor duidelijk heeft gesteld dat de verklaringen die zij tijdens haar eerste gehoor heeft afgelegd over het moment waarom men haar moeder heeft ondervraagd, onjuist zijn, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar beslissing heeft gemotiveerd dat een dergelijk excuus niet volstaat om deze tegenstrijdigheid te verantwoorden. Het opnieuw opwerpen van dezelfde uitleg biedt dan ook geen soelaas.

Waar verzoekende partij nog lijkt te willen aanstippen dat de/sommige tegenstrijdigheden slechts betrekking hebben op details, wijst de Raad erop dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op het moment waarop haar moeder werd ondervraagd, de vraag of haar broer H. R. al dan niet werd meegenomen voor ondervraging en het moment waarop de huiszoeking zou hebben plaatsgevonden. Het is vanzelfsprekend dat dergelijke elementen niet als details in haar asielrelaas kunnen worden beschouwd.

2.2.14.1. Verzoekende partij merkt op dat zij alles wat zij weet heeft verteld, voor zover dat gezien haar leeftijd, opleidingsgraad en sociaal profiel praktisch mogelijk is. Verzoekende partij vestigt er tevens de aandacht op dat zij tal van stukken heeft neergelegd om haar asielrelaas te staven, die, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, *“geenszins ongeloofwaardig zijn”*. Er dient volgens verzoekende partij dan ook te worden besloten dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast. Verzoekende partij stelt hierna dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en zij verwijst in dit verband naar de UNHCR-Procedureguides en naar een tweetal arresten van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

2.2.14.2. De Raad verwijst naar de *supra* gedane uiteenzetting in onderhavig arrest, waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij en dat de stukken die zij heeft neergelegd niet als bewijs kunnen worden beschouwd voor haar beweerde journalistieke carrière en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij oppert dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non in casu*.

2.2.15.1. Verzoekende partij onderstreept dat zij journalist was in Iran en dat zij een tegenstander is van het regime. Hierdoor wordt zij in haar land van herkomst vervolgd, hetgeen *“valt onder de noemer gegronde vrees voor vervolging omwille van overtuiging”*. Verzoekende partij stelt nogmaals dat zij voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend en zij haalt tot slot nog aan dat zij uiteraard niet kan rekenen op de bescherming van haar overheid.

2.2.15.2. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de kern van haar asielrelaas en het louter volharden in dit relaas en haar beweerde vrees voor vervolging niet als concrete argumenten kunnen worden beschouwd die van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat het algemeen bekend is dat in Iran tegenstanders van het regime, waaronder journalisten, het slachtoffer kunnen worden van gevangenneming, foltering en executie en dat zij kunnen worden beschuldigd van misdrijven tegen de nationale veiligheid of het islamitische regime, waarbij verzoekende partij verwijst naar een rapport/artikel van Amnesty International, wijst de Raad er nogmaals op dat uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verkondigde vluchtrelaas, waardoor de verwijzing naar dergelijke landeninformatie niet relevant is.

2.2.16. Het geheel van het voorgaande in acht genomen, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij geschetste profiel van (politiek) journalist in Iran en de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst

van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 17 en stuk 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 30 augustus 2013 en 10 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.19. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT